

Laia Noguera i Clofent (Calella, 1983) ha publicat, entre d'altres, *Triomf* (2009), *Parets* (2011), *Caure* (2011) i *Ah!* (2013). Ha col·laborat amb Jon Elordi en la traducció de *Mentrestant agafa'm la mà* (2010), de Kirmen Uribe. És coeditora d'Edicions Terrícola.
www.laianoguera.cat

EL DOBLE

Les idees precipiten la matèria.
Si canvies idees, canvies matèria.
Però la matèria té el seu ritme.
Tot és doble, com a mínim.
No pots llençar la moneda esperant
que només es desplaci la cara o la creu.
Les coses, al seu ritme.
Hi ha la matèria i el cos,
com el nen petit que tens a dintre.
No s'hi pot passar per sobre.
No valen quatre frases per calmar-lo.
Tot és doble, com a mínim.
El món de les paraules no és real.
El món de la matèria no és real.
Però mentre hi creguis, és real.
Hi ha coses necessàries
i no hi pots passar per sobre.
Hi ha un ritme que cal respectar.
El nen petit que tinc a dintre:
aquest és el que sóc mentre m'ho cregui.
Si no el reconec, no sabré res de mi.
Tot és doble, com a mínim.

Després m'he vist de fora.
No hi ha una cosa que sigui
el desert o l'oceà.
L'arbre és un ocell.
Despullar-se és un nom.
No hi ha el temps.
Sóc un filtre,
un tint lleugeríssim.
Tot s'esdevé a la vegada.

Laia Noguera i Clofent

Per això, com que sóc filla
d'aquesta terra que trepitgem
sense miraments, he sortit
una mica guerxa
i no entenc res.